

Renskrivning af Bent Tue Jørgensens skrevne beretning fra 1997/12 om Truelstrup mm.

Klosterskoven

Som nabo til Klosterskoven er det naturligt at begynde ved vort fælles skel. Navnet Klosterskoven stammer fra at skoven, der ejes af Svenstrup gods, har hørt under Antvorskov Kloster allerede før reformationen. Ved indkørslen til skoven ligger Svalehuset, det kommer vi til senere.

Går vi (fra Truelstrup) ad Ørningevej mod Hegnede har vi Mellemvej på højrehånd, endda to gange. Den anden gang er der fem takstræer på venstre hånd. De står i kanten af planteskolen. På mit kort fra 1795 kan man se, at der var et skovfrit stykke her. Jeg kan huske resterne af indhegningen. Den gang var det skovfoged Løvgreen og skovrider Muus. Efterhånden blev planteskolen opgivet og den groede til. I 30erne holdt en på egnen kendt tyv til her. ”Den grå mand”, eller den lille tyv blev han kaldt. Han havde en jordhule, ikke ret stor og ikke egnet til permanent ophold. Jeg har set den og hans lille spejl hængt op på et grantræ. Går vi længere ind i granerne møder vi en stendysse, der ikke er fredet.

Festpladsen i Klosterskoven

Man kan komme dertil ad tre veje: (1) Ad Ørningevej, Midtervej, eller ad (2) Truelstrupvej og ind ad Mosevej imellem de to bakker, gennem min

Mark, (3) ad Urupvej mellem Ørninge og Urup køres ned til Klosterskoven. Tidligere var der to meget brugte stier: en gennem Birkedeskoven og gennem Urup Mose og en anden fra Urup by ned langs den gamle gård forbi kilden, der er begyndelsen til åen, der adskiller Birkedes og Truelstrups marker.

Hvornår festpladsen er oprette ved jeg ikke, men gamle folk kan ikke huske, at den ikke har været der.

I gamle aviser – de ældste udklip er 125 år gamle – står der i (18)70erne om et stort politisk møde, hvortil folk kom med særtog fra København (1875). Passagerne blev læsset af ved overskæringen lidt vest for den nuværende bro, der fører Urupvej over banen. Derefter blev det ene tog rangeret til Borup og det andet til Viby, hvor de holdt til folk ville tilbage til København og Skåne. (Jeg kan oplyse at efter den sidste krig forsøgte lokale folk at få etableret et trindbræt ved den gamle overskæring. Men det lykkedes ikke.)

Der var fire politiske taler og folk havde madkurv med.

Når man kom til festpladsen fra Urup eller ad Midtervej, var der indgang til festpladsen med en stor æresport, opbygget af granrafter og hvert år udskiftet med grønt. Midt i et skilt: ”Velkommen i det grønne”. Til venstre for vejen, forbi selve festpladsen, lå parkeringsplads for hest og vogne. Der var opstillet spilbomme med ædetrug, så hestene kunne få noget at styrke sig på. Folk kom ofte langvejs fra til disse møder. Det var jo en udflugt, en lejlighed tik at komme i skoven.

Husk på at Klosterskoven er den første skove, når man kommer fra Solrød, Karlstrup, Greve, Taastrup, Glostrup og hele Københavns forland.

Der var også en cykelstald, så man var sikker på at ens cykel var der, når man skulle hjem.

Det var selvfølgelig politiske møder, der var det centrale. I mange år var det sygekassen i Borup-Kimmerslev, der stod for arrangementet og havde de fire gamle partier repræsenteret blandt talerne. Derudover var der skydetelte, karrusel o. lign. Der var også til at købe is, pølser, æbleskiver m.v.

På pladsen lå først og fremmest pavillonen, hvor ballerne blev holdt, Den var stor. I kan se de sidste fundamenter endnu ovre blandt granerne på pladsen. Der var trægulv, trævægge og trætag tækket med tagpap. Væggene gik et godt stykke op mod taget og derefter var der trådvæv med pigtråd, så ingen kunne komme ind uden at betale. Der var to indgange med en rundindgang, så kun én kunne komme ind adgangen lige som i Tivoli.

Op til pavillonen i den sydlige ende var tilbygget et stort trætelte med jordgulv, træborde og uhøvlede brædder som bænke. Ind mod skoven var der trævæg, for her var der køkken, spisekammer, opvaskerum m.v. Ud mod pladsen var der sat grangrene op til værn mod nysgerrige blikke. – Hvor har det hele været brandfarligt!!! På den modsatte side af pavillonen stod to toiletter – træ, hvoraf det ene havde dobbeltsæde.

Når man kom ind gennem æresporten havde man restaurationsteltet og pavillonen på højre hånd og til venstre havde man boder, karrusel m.v. Længere til venstre var der keglebane og pissoir, granlægter dækket med gran. Det var praktisk med de to ting i nærheden af hinanden, da der her var en vis omsætning!

Gik man længere frem, gik jordstykket lidt nedad og i bunden stod talerstolen med front op mod ”festlighederne”.

Nu gjaldt det for talerne om at overdøve børn og unge menneskers larm. Højtaleranlæg blev ikke brugt den gang. Formanden for sygekassen gennem mange år var ikke nogen oratorisk begavelse, men havde god vilje til at det skulle være en god fest. Han bød velkommen og takkede talerne længe og inderligt med ryggen mod publikum og samtidigt talte han ret lavt.

Jeg har hørt mange politikere i tidens løb, både de store profeter og særligt de mindre. Der var også politik, gerne nogle meget store og kraftige betjente fra Ringsted. Klosterskoven hørte til Ringsted politikreds. De klarede slagsmål og andre stridigheder. På stedet blev der ikke foretaget anholdelser eller optaget rapporter. En særlig stor betjent tog en slagsbror i hver arm, klaskede dem sammen og smed dem i en bunke brændenælder. Det ville folk også hellere end have ballade bagefter.

Karlene fra Svenstrup og dem fra Vibygaard og Skovsbo førte drabelige slag mod hinanden. Til hverdag kunne de Vibygaardskarle og Skovsbokarle godt slås indbyrdes, men i Klosterskoven holdt de sammen.

Jordemor fru Bentzon gjorde sine notater. Hun vidste, at hun ville få meget travlt sådan en vis tid efter festen – og det gjaldt om at få fødslerne spredt, så hun kunne få betaling for dem alle.

Men der var også mange andre, der holdt fest i Klosterskoven, f. eks. De politiske partier. Venstre har så sent som i 50'erne holdt skovfester her med Thorkil Kristensen. Indre Mission holdt også møder her. F. eks. Søndagsskolerne i mange miles omkreds. De kom kørende i hestekøretøjer og hørte på missionærer, sang salmer og sange og legede en række gode børnelege.

Ligeledes holdt KFUK og M møder her. Personligt mindes jeg Guldagerpræsten, der talte her i mange år. Han var fra Birkede og hans far havde grundlagt søndagsskolen i Daastrup. Han havde mange familiemedlemmer på egnen. Johannes Jensen med æg og fjerkræ og Jacob Lynegaard, der var kendt for sit hesteopdræt og sine brogede svin. Ekspres fra Jylland!

Vi skoleelever fra Birkede skole holdt eksamenskomsammen her, resten af dagen, når vi havde været til eksamen. Vi købte slik hos købmand Jørgensen i Radhusene, legede så i pavillonen, det var et særligt privilegium, vi havde, at måtte komme derind.

Tidligere var talerstolen sat op på det høje og så sad publikum lavt og fik ofte sol i øjnene. Her mødtes bl.a. P.A. Alberti og C. Th. Zahle til duel

(i 1901 og 1905)

Min gamle farbror, der var født i 1889 har fortalt mig om disse møder.

Det var svært at få fri som tjenestekarl, men han søgte altid fri, når der var politiske møder i Klosterskoven og han har selv hørt Zahle og Alberti og kunne berette levende om slaget dem imellem. Men også mange højskolefolk har talt her.

Vi skal huske på at de unge, dengang, først fik valgret som 30 årige, så min farbror stemte første gang i 1920. Til gengæld var der tre valg det år. Han kunne berette om, hvorledes befolkningen rettede ryggen, da systemskiftet kom i 1901 og endnu mere da I. C. Christensen blev konseilspræsident i 1905. Det skete jo efter de mange år med høreregeringer, der ikke ville anerkende parlamentarismen. Den er i øvrigt først blevet grundlovsfæstet i 1953.

Den finske vinterkrig 1939 – 40. Stødtropperne.

Da de frivillige kom hjem, så var de ikke så interessante mere. De fik lov at slå stød, det vil sige, at de skulle tage resten af træet op. Når skov -arbejderne eller skovløberne havde fældet træets stamme. Det var hårdt arbejde. De fik lov at bo i pavillonen, det vil sige i fri luft, med læ, når vinden ikke var på. De tændte også et bål på trægulvet og det gik igennem, men heller ikke den gang brændte noget.

Pavillonen blev nedbrudt og købt af Ingolf Jensen og Villy Gregersen. Inden det blev anvendt købte Gregersen Ingolf ud og nu er det huset på Truelstrupvejen nr. 3, for enden af Mosevejen (gennem skoven), der er bygget af materialerne.

Der gik en skolesti indenfor i skovkanten fra Ørningevej og ud til festpladsen. Beboerne i Hegnede huse hørte oprindeligt til Valore skole, mens Hegnede by hørte til Gammerød skole. Da den nye Gammerød skole blev bygget i århundredets begyndelse skulle også eleverne fra Hegnede huse til Gammerød. Derfor stien. Den kom ud ved Klosterskovhuset og derefter gik stien op ad bakken til Urup, forbi kilden og den gamle gård. I Urup også ad Urupvejen over broen til Gammerød skole.

Urup mose, der nu er groet til, var tidligere end fold, som bl.a. Gyldendalsgården havde lejet. Hele strækningen fra Urup mose og ud til mit, var på nordsiden af Mosevejen, græsningsarealer. Men fra 1865 begyndte man at plante træer. Den sidste del blev plantet til i 40erne helt ud til mit. Den sidste fold havde Hans Olsen og derefter sønnen Christian Olsen lejet til ungkreaturer. Der ligger også en stendysse på sydsiden, kaldet Sortedysse. Den er heller ikke fredet.(?)

Svalehuset 1.

Det ligger på Ørningevej, men lå tidligere på Klosterskovvej. Noget efter kommune - sammenlægningen i 1970 blev, Svalehuset og den del af Klosterskoven, der lå i Ramsø kommune, overdraget til Skovbo kommune og Klosterskovvej nedlagt, da der kun blev den stump tilbage, som går gennem min mark.

Tidligere (boede) Marie og Søren Larsen gift 1863 døde i 1916 (i det oprindelige hus.) Et gammelt lerklinet hus, der lå til højre for indkørslen. Åben skorsten, brolagt gulv og lerstampeet i stuen, de fik senere et bræddegulv i en anden stue. Det var hjem for sønnen Niels og hans kone Inger fra 1892 og frem til 1900, da de overtog hendes hjem, Stubager i Grevesnavet.

Søren og Marie havde også en datter, Ane, der blev gift med en tømrer og landmand i Hegnede huse. De byggede senere tømrerværksted i Viby, som blev overtaget af sønnen Hans Peter og derefter hans søn Henning. Jeg kan huske Ane, kaldet An-tens (?) Hun og manden byggede hus i Søndergade, da sønnen overtog tømrervirksomheden. Der bor Hanne og Uffe. Uffe er fra Hegnede huse, fra naboejendommen til den gamle tømrer.

Det nuværende(Svalehus) er bygget i 1917. (Kristen Olsen, Alfred Larsen, Johannes Olsen, Gunner Helgesen, Iversen, Aage Zangenberg) og de første, der flyttede ind var Chr. Olsen, der i 1924 blev Klokker og graver ved Borup kirke. Derefter flyttede Alfred Hansen og hans kone, Helga, ind med seks børn. De flyttede til København i 1934. Så kom Johs. Olsen og Helga og fire børn.

I 1946 blev det bygget om; der havde tidligere hørt jord til og stald. Jorden ligger omkring stendyssen, men den blev underkrigen sået til med egetræer. Johs. Olsen lånte heste og redskaber hos min far og hjalp så til gengæld med høsten. Før Johs. Olsen flyttede ind i 1934, blev jorden dyrket af Johs. Jensen, Klosterskovhuset inde ved festpladsen.

Efter ombygningen flyttede skovfoged Gunner Helgesen ind med kone og tre børn. De flyttede i 1949 til Klintholm gods. Så kom skovfoged Iversen, men han var der kun kort og 1. november 1950 flyttede Aage Zangenberg ind med Ellen og Per og fik senere to sønner mere, Ole og Jan.

Efter at skovfoged Zangenberg gik af som 65 årig har Svalehuset været lejet ud.

Svalehuset 2.

Marie og Søren Larsen var et kendt par. - Var med i 1864 og vært på festpladsen -. Der blev holdt skovauktioner der (ved Svalehuset). Folk kom med forskellige slags træ, knuder, rafter, klov m.v. Så var der en lille fortjeneste ved udskænkning af kaffe og en dram – kaffepunch.

Når folk, vinterdage, kom med hestevogn for at hente brænde, kom de ofte indenfor for at få en hjertestyrkning.

Søren Larsen havde en 5 potters lerdunk som han gik til købmand Per i Birkede for at få fyldt Mine bedsteforældre og Søren Larsen holdt altid juleaften og nytårsaften sammen.

De havde ofte plejebørn – det vart at have nogen til at vogte koen rundt i skoven, når den skulle have noget at æde, men den måtte jo ikke æde af planterne. Der blev også slået hø rundt omkring i skoven. Der var kun lidt hvert sted, men folk var nøjsomme. Min far og mine farbrødre hjalp Søren Larsen med i de senere år.

Søren og Marie havde guldbryllup i Viby kros nye sal i 1913 og der er et stort billede med alle deltagerne stillet op. Deres oldebarn, Asta Frederiksen, har taget billeder med, af og om familien.

Sønnen Niels Larsen og Inger fra Stubager fik ni børn, hvoraf flere blev på egnen. Johannes fik Ejendommen, Lars fik en ejendom på Valorevej ved siden af købmandens, en datter, Ellen, blev gift med Anders Andersen i Ladager. Hans kom også til at bo i Ladager, karen blev gift med klokkeren i Ørsted, Anna blev gift med Anders Pedersen oppe bag ved gården, men den hører til Valore. Hun er den eneste tilbage af børnene.

Inger Larsens far var fra Pilegården – Coronet – og fik yderlodden i 1865 og fik bygget Stubager, den gang med åben skorsten.

Han havde en bror, der udvandrede til Amerika og så fik han også den lod langs med Udmarksvej. Ingers far havde en søster, der byggede Truelstruplund og blev gift med Lars Hansen, selv hed hun Grethe. Jeg har kendt hende selv om hun blev født i 1844. Da hun blev enke byggede hun huset for

enden af Truelstrupvejen på Valorevej, nr. 35. Datter og svigersøn, Inger og Peter Olsen, fik huset for at føde hende til sin døde. Hun døde fire år før deres guldbryllup – så det blev et dyrt hus.

Gyldendalsgården

Var den største gård og var ejet af Marie og Lars Hansen indtil 1927, hvor min farbror Alfred, købte den. Han solgte til Martins Refsgaard, og han til Ægidius og derefter Gunnar Larsen.

Marie og Lars Hansens gård var en slægtsgård, idet både Maries forældre og bedsteforældre havde haft den.

Gården lå i landsbyen som den sydligste af de tre gårde, der udgjorde landsbyen. Lars Hansen handlede meget med kreaturer og han havde derfor Urup mose til at opfede dem i.

Det var nu ikke fortjeneste alt sammen og selvom han supplerede indtægterne med at køre brænde ud i Klosterskoven, gik det jævnt ned ad bakke. Marie havde erklæret, når man talte om økonomien, at der ikke skulle komme andre til at bo i hendes hjem.

Den 3. juni 1926 var en ild gået ud af sig selv i en dyne! Marie mente, det var en roekarl, der havde været uforsigtig, da han var oppe for at hente en dyne.

Men grundlovsdag, to dage senere, kom deres ikke særlig velbegavede søn, Hans, ind til naboen i det gamle hus og spurgte om de kunne lugte noget. Det kunne Lars Christensen og konen ikke. Så satte Hans sig ned og sagde, så kom det nok lige straks. – Og det gjorde det – gården brændte.

Nu fortælles der jo meget om sådan en brand – der skete jo ikke så meget den gang.

Ham på Pilegården, Chresten Laursen, var ved at vande dyr og så at det brændte og bemærkede: ”Nå i dag skulle det så være”.

Nå, folk styrtede til. Inde i stuen sad Marie og Lars og sønnen Ole og skovfoged Sigfredsen uanfægtet. Men de måtte jo så ud. Lars Hansen var meget modstander af, at der skulle reddes noget.

”Lad være med at går derind, der er for meget røg”!

Min far havde fra selekammeret reddet det fine seletøj til stadskørsel. ”Hvad skal du med det?” spurgte Lars Hansen. Far blev så vred, at han smed det ind igen, han ville ikke beskyldes for at ville stjæle det.

Mor var hjemme og gnister fløj helt hen til os, men det var fugtigt vejr den dag, så der skete ikke noget: - man fortalte, at genboen havde sagt, at han ville give 500 kr. og en kasse øl, hvis hans gård kunne gå med!! – Sådan var tiderne!!

Da mor stod og kiggede derop, så hun Marie stå oppe på gærdet og vinke efter hende. Mor gik derop. Marie havde alt sølvtøjet i sit forklæde og bad mor gemme det, så det ikke skulle blive stjålet. Mor udtrykte selvfølgelig deltagelse i ulykken, men Marie vidste allerede at den røde gård ved siden af Købmanden i Valore stod tom, så der kunne de flytte ind.

Far blev vred over, at Mor havde taget imod det, for som han sagde, det var kun for at de kunne få mere fra assurance. Ved først givne lejlighed bad far dem hente sølvtøjet.

Ole blev sat fast som mistænkt, men de kunne ikke bevise noget. Hans, lillebroderen, sagde i retten: ”Min mor har sagt jeg skal holde kæft!” Og det gjorde han!

De byggede så den nye Gyldendalsgård oppe på Valorevej 18. Min farbror Alfred, der købte den, fik slået mange skærver på tomten. Det var bl.a. Laurits Andersen, Peters far, med til.

Lars Hansen var en af dem, der spyttede, det var meget almindeligt dengang. Når de var hos os, åbnede han døren til gangen og sendte en spytklat derud. Det fik Mor ham vænnet af med og til at bruge spytbakke.

Min Mor kom til Truelstrup som husbestyrerinde for far og farbror Alfred. Lars Hansen var blevet svigersøn på Gyldendalsgården uden at eje ret meget, men han sagde til min mor: ”Du skal vide, Ingrid, at vi ser ikke ned på dig, selvom du kun er tjenestepige”!

Truelstrup bestod i 1600 tallet af tre gårde, men i løbet af 1700 tallet kom der fire huse til. Huse betød en lille ejendom med et lille jordtilliggende. På det kort jeg har med, er kun anført de tre gårde og fordelingen af jordlodderne.

Det var noget mere vandlidende jord dengang. På mit matrikelkort er anført en dam mellem vejkrydset og skoven. Og der skal også have været en vandmølle, en såkaldt skvætmølle. Min farbror har været med til at tage stenene fra fundamentet væk.

Der gik også en grøft fra skoven ned over Gyldendalsgårdens marker, gennem en mergelgrav og ud til Truelstrupvejen i haven fra den oprindelige Gyldendalsgård og ind på det, der nu er malerens ejendom. Her havde Peter Bundgård, som havde den ejendom Hinsbo nu har, en vanding med gæs og ænder, men da Martin Refsgård ville have grøften rørlagt, betød det, at grøften skulle fordybes og rørlægges, også hos Bundgård. Det ville han ikke, men blev tvunget til det, men så måtte Refsgård også betale udgifterne.

Da jeg var barn var der 19 ejendomme med jord og to uden jord. Der var flere, der havde karl og/eller pige og der var mange børn. Over 30 i Truelstrup i 30erne.

Vi havde det med arbejdet, men også sjovt indimellem. Vi legede i soven og på halmlofterne og i mosen. Niels Peter Mortensens børn og jeg gravede tørv under krigen i fritiden, som vi solgte til Niels Peter.

Vi gik også i søndagsskole – nogle af os. Anders Andersens børn og jeg gik i Daastrup. Johs. Olsens og Axel Jensens gik på Ørsted mark hos Chr. Olsen.

Hvordan levede man og hvordan kom man hinanden ved?

Ja, man havde åbent hus. Man inviterede kun folk til spisning ellers kom de af sig selv. Når man gik hjemmefra, vidste man ikke altid, hvor man ville ende. Mødte man nogen udenfor en ejendom, så blev man budt indenfor, traf man ingen, gik man derhen, hvor man oprindeligt ville. Var der ingen hjemme gik man ind til andre.

Der blev ikke stillet så store fordringer og rugbrød, ost og pølse havde man næsten altid i huset.

I min farmors tid fik hun besøg af sin bror og svigerinde fra Rorup, men hun var ikke hjemme, men gæsterne gik bare ind og da det ikke så ud til, at der kom nogen hjem, ja, så fandt man selv mad frem, spiste og kørte hjem igen!

Var børnene med bort? Som regel ikke, bortset fra os, der var enebørn, men det var jo få. Niels Peter Mortensen havde et system, så to eller tre fik lov til at komme med ad gangen.

Man hjalp hinanden ved svære begivenheder som sygdom, barsel, død og begravelse. Jeg husker, at mor gik op til Inger for at hjælpe med at passe Peter Olsen, der havde fået en blodprop. Mor havde samtidig tærskning hjemme, men hun kunne ikke lade den gamle kone alene.

Man hjemmeslagtede meget og vi havde gavn af Laurits Andersen, der var dygtig og havde mange kunder. Når man havde slagtet, blev der pakket noget ind i pakker til hjem med mange børn og små indtægter og til gamle. Det gjorde man bare.

Under krigen blev de også hjulpet med en slump korn, som min far kom til at tabe, når han kørte forbi.

Alt dette var selvfølgelig dengang.

Da min far døde, kunne min mor ikke forstå, at hun ikke blev tilbudt hjælp fra nogen side. Men tiderne var anderledes – og nu kender jeg ikke ret mange i Truelstrup.

Der er mange personer at mindes:

Hanne og Lars Larsen, Udmarksvej 11. De havde sølvbryllup d. 24. maj 1935 og det sneede, da vi bar æresporten fra Peter Nielsens og op til deres ejendom. Sønnen, Jens Åge, fik ejendommen og hans enke havde den indtil for få år siden.

Karl Jensens med en søn og to døtre på Udmarksvej 15.

Johannes Olsen Valorevej 28, med en flok piger, *Axel Jensens* (45) med en søn og flere p(iger) *Peter Nielsens* kone hed *Hanne* og sønnen *Alfred*, gift med *Elna* fra Hønske. Tømreren *Niels Hansen* og *Niels Pedersen* på Frydshøj; en datter blev gift ind i Grevesnabbet med *Aage Andersen*, den yngste søn lærte mig at cykle, da han tjente hos mine forældre. ?

Karl Jensen, Valorevej 43, på Sandbakken, med *Agnes* og tre sønner, hvoraf den ældste, *Viggo* bor på en grund på forældrenes ejendom. Der kom senere en datter, *Rita*. *Karl Jensen* døde i en ung alder. Han kørte mælk til *Viby Andelsmejeri* på Hegnede turen. Det var en lang tur. Han kørte hjemmefra og gennem Hegnede by og ud til den gang *Peter Olsens*. Det er den ejendom, der ligger mellem *Valore* og *Hegnede*. Så læssede han hele vejen gennem Hegnede by og huse, *Svalehuset*, mit hjem og smedjen i *Birkede*. Han kørte vinterdage hjemmefra med flagermuslygten hængende under vognen og så sang han kønt og højt. En glad og afholdt mand.

Slagter Chr. Hansen og *Sofie* og tre børn. Han handlede med kreaturer og så kørte han rundt og solgte slagtervarer fra bil eller hestevogn alt efter tiderne. De havde ingen egentlig forretning, men man kom bare ind og så handlede man i vaskehuset eller i køkkenet.

Det gjorde man også om søndagen, selvom det var forbudt.

Der kom også kontrol en søndag. Så sagde *Christian* til barnet, der kom med en seddel for at få varer, at hun skulle huske, at de ikke sådan kunne få varer om søndagen, men nu skulle hun nok få i dag. Så svarede pigen: ”Jamen, hvorfor ikke? Det har vi da altid kunnet!” Nå, det var hyggelige tider, så betjenten fik en stor pakke under armen og så skete der ikke mere.

Albert Jensens boede på *Truelstruplund* indtil de solgte til *Laurits Christensen*, der i 1947 solgte til *Hedehusene* teglværk, men forpagtede ejendommen i en snes år.

På *Pilegården* har der boet mange forskellige i årenes løb. Jeg husker først *uldjyden*. Han handlede og han byggede stuehuset om og udvidede stalden og byggede nyt svinehus. Han solgte til *Niels Peter Mortensen* og *Ingeborg*; de havde den i en halv snes år. Der kom jeg meget, der var otte børn.

Peder Bundgård og *Mette* og *Henning* boede i *Truelstrupvejen 7* fra 1928 til vistnok 1966. De tre gårde og mine forældre spillede meget kort til pulje og på udflugter sammen.

Anders Andersen og *Hansine* boede med 6 børn i den gamle ejendom, nu *Truelstrupvejen 6*. De var sammen med *Johs. Olsens* og *Axel Jensen* det indremissionske islæt i *Truelstrup*.

I 1940 byggede *Laurits Andersen*, *Agnes* og 7 børn, hus på det yderste af *Pilegårdens* jord mod *Viby*. Sønnen *Peter* har nu ejendommen.

Man hjalp hinanden med redskaber. Vi havde f. eks. *Hesterive* sammen med *Bundgaard* og *Pilegården*. Vi hjalp hinanden med heste, *Bundgaard* og os til den trehestes binder. I 1906 købte min farmor og *Pilegården* en slåmaskine i fællesskab. Jeg har den stående endnu.

Tærskværket Klosterskov.

Laurits Christiansen og Laurits Jørgensen i Valore og Peter Nielsen og min farmor, Købte i fællesskab tærskværket og det var med lokomobil. Det blev passet af Peter Olsen og Kresten Larsen (Birkede) Jeg kan godt huske det i funktion hos os. Det var anbragt i et træhus på vores jord og endte som udhus for Anders Andersen – det var derfor, at deres udhus var så meget højere end stuehuset.

Den lille Jens, der druknede og frk. Glud.
Intet politi til at hente smittede med kønssygdomme.

Møde i ældre sagen, 13. februar 1997
Bent Tue Jørgensen.

Truelstrup i 1890erne,

Fortalt mig af min farbror Hans Jørgen Anders Thue Jørgensen, født 20. december 1889 i Truelstrup (Truelstrupvejen 2)

På Truelstrupvejen 2, boede Peder og Dorthea Jørgensen med sønner, Hans, Karl og Alfred. De havde to karle, der var plejebørn af Marie og Søren Larsen i Svalehuset.

Hans blev banevogter i Glim og gift med Peter Berthelsens datter i Ørsted (den ejendom, hvor kun træerne er tilbage)

Julius Christensen (?) blev murermester i Viby.

Farbrors barnepige hed Grethe og var fra Hjørnebo i Truelstrup, hendes var hed Peter Pedersen. Hun blev gift med smeden i Birkede, Israelsen, og senere flyttede (de) til Ramsømagle.

Mens farbror var barn malkede hans mor, senere fik de malkekonen, men det havde farbror ingen erindring om (de fik en malkekone fra Urup, der gik gennem Klosterskoven tre gange i døgnet for at malke)

Farbror Alfreds barnepige hed Karen Jensen, hendes far hed Rasmus Jensen i Valore i en gård med to lejligheder, den anden familie var murer, men der hørte jord til begge lejligheder. Murerens søn hed Anders og har bygget et af de steder, der er udstykket fra Gyldendalsgården. Ejendomme i Valore, forbi Damgården og ned til højre fra Truelstrup af, så lå den lidt nede på marken.

Søren og Marie Larsen i det gamle lerklinede Svalehus.

Sønnen, Niels, Boede i en stue (med trægulv) med Inger fra Stubager, gift i juli 1892 (Inger gudmor til min far). I Svalehuset blev følgende børn født: Ellen, Hans Jens Peter og Anders. I 1900 flyttede de til Stubager, da Ingers far døde. Her fik de børnene Johannes, Lars, Karen, Anna og Ane – Kirstine.

Søren Larsens datter, Ane, blev gift med tømrer Hans Hansen, Hegnede Huse. En datter, Marie, blev gift med en fætter, søn af Hans Sørensen(en), hvis kone var en søster til Hans Hansen. De boede i Grevesnabbet. Farbror var med til brylluppet, vist nok i den ejendom som var Anders Petersens.

Tømmerens Hans Peter, f. 1888, gik i skole med farbror i Valore skole (Truelstrup og Hegnede Huse hørte med til Valore skoledistrikt) Tømmeren Hans Hansen byggede senere værksted i Viby, som Hans Peter overtog og senere dennes søn, Henning. Hans mor hed Jenny, men H.P. havde tidligere være gift med Dagmar. (to børn) Søren Larsen og Marie holdt jul og Helligtrekongersaften hos Peder og Dorothea. Nytårsaften var de i Svalehuset.

Svalehuset, Ørningevej 43, beliggende i udkanten af klosteskoven.

Vedlagte billede, som utvivlsomt er Svalehuset, har jeg fundet i min farbror Alfreds prospektkortalbum. Det må være fra ca. 1924, da jeg mener at personen på billedet er Chr. Olsen, der boede i Svalehuset 1917 – 24, indtil han blev ringer og graver ved Borup kirke.

Jeg husker tydeligt, at det så sådan ud med dør i gavlen og stald i højre side. Indgangsdøren bag træet gik ind i loen og derfra til køkken til venstre og lokum til højre og helt til højre indgang til stalden med plads til en ko og en kalv eller ged og til grise. I loen var også plads til brænde og et lille hønsehus.

På billedet kan ses, at det var marker til ejendommen. Forrest i billedet, ud mod min mark, lå det gamle Svalehus, nedrevet i 1916. Der blev dengang og frem til krigen leveret mælk til andelsmejeriet.

I 1924 kom Alfred Hansen (kaldet katjægeren) og i 1934 kom Johs. Olsen frem til 1946, så blev huset ombygget til skovfogedbolig med Gunner Helgesen som skovfoged, afløst i 1949 af Iversen og så af Zangenberg i 1950 (56?). Derefter blev det nedlagt som skovfogedsted og lejet ud.

Renskrevet af Kirsten Vestager Bruun, Birkede gamle skole, juni 2010